

og ofte kunde faa Brug for deres Bistand. Nu er det imidlertid ganske anderledes. De fleste danske Skibe, som komme til fremmede Havne, have intet med Konsulen at gøre, en Skibsfører kan komme aarevis i en fremmed Havn uden at se Konsulen. Nu til Dags have jo alle eller næsten alle Rederier faste Agenter, som besørge deres Forretninger, og Konsulen maa mere betragtes som en Repræsentant for forskellige andre danske Interesser: Handel, Industri, Landbrug og Fiskeri, ligesom ogsaa Udvandringsvæsenet lægger Beslag paa hans Tjeneste, og det vistnok i langt højere Grad end Skibsfarten. Ikke desto mindre maa Skibsfarten betale hele Gildet, ja endogsaa mere. Forrige Aar havde Staten endogsaa et klækkeligt Overskud af den Forretning at holde Konsuler. Dette, at Skibsfarten saaledes betaler det hele og saa at sige intet har for det, er dog saa uretfærdigt som vel muligt. Hvorfor skal den betale for mere, end hvad den faar? Jeg vilde anse det for langt retfærdigere, om den danske Skibsfart blev stillet paa den Maade, som omtales i de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger: „ganske paa lige Fod med Landets andre Næringsveje, for saa vidt angaar Betaling af konsular Bistand, saaledes at der ogsaa i Skibsfarts-sager for Benyttelsen af en Konsuls Hjælp i hvert enkelt Tilfælde erlægges Gebyr efter en Tarif, fastsat i Medfør af § 9 i Lov om Konsulatvæsenet af 14. April 1893“. Det er en Ordning, som Skibsfartskommissionen af 1899 enstemmig har anbefalet, og det forekommer mig, at den er i fuld Overensstemmelse med, hvad der er retfærdigt.

Konsulatafgiften er jo ret betydelig, og den svares med et fast Beløb aarlig, hvad enten Skibet gør en eller mange Rejser, eller det paa Grund af Havari eller Reparation ligger stille det meste af Aaret. For et enkelt dansk Skib kan Afgiften endogsaa beløbe sig til omtrent 6,600 Kr. Det er dog et ret haardt Forlangende, at man skal betale en saa stor Sum for *ikke* at have benyttet sit Lands Konsul. Ingen vil vistnok modsige, at der er en skrigende Uretfærdighed heri, og foruden dette synes det mig ogsaa at være en i høj Grad uklog Foranstaltning. I andre Lande, som Frankrig og England,

gives der Subventioner saa store, at det løber op i Millioner og atter Millioner, men her i Landet kender man ikke til noget saadant. Den danske Skibsfart har heller aldrig henvendt sig til Lovgivningsmagten om direkte Hjælp, men hvad den kan vente, er, at Staten ikke generer den i dens Virksomhed og ikke stiller den ugunstigt i den overmaade hidsige Konkurrencekamp, som føres med andre Landes heldigere stillede Handelsflaader. Men jeg synes, at det at beholde en saadan Afgift som Konsulatafgiften ikke blot er uretfærdigt, men at det netop ogsaa er at genere den danske Skibsfart i overordentlig høj Grad. Disse Grunde forekommer mig nu at føre til en Ophævelse og ikke til en Nedsættelse. Jeg synes ogsaa, at en Uretfærdighed ikke falder bort, fordi man siger: værsgo', nu kan du jo betale det halve. Naar der ingen Grund er til overhovedet at betale, bliver det lige uretfærdigt, hvad enten man betaler fuldt eller halvt. Naar et dansk Skib, som nu svarer 6,600 Kr. i Konsulatafgift, efter Forslaget kun skal betale omtrent 3,000 Kr., saa synes Tabet vel nok at blive mindre, men Uretfærdigheden, der begaas, bliver alligevel den samme. Det eneste, som er blevet fremført mod at stryge hele Konsulatafgiften, er det, der staar i Motiverne til Lovforslaget, nemlig, at Regeringen for Tiden maa finde det betænkeligt af Hensyn til det betydelige aarlige Indtægtstab, som derved vilde paaføres Statskassen, og de forhaandenværende Vanskeligheder ved at skaffe Balance paa Budgettet. Det er dog i Forhold til det samlede Budget ikke saa overdrevent store Summer, der her er Tale om. Regeringen gaar ud fra, at Statskassen ved den her foreslaaede Nedsættelse mister en Indtægt af 170,000 Kr., den samlede Udgift til Konsulatvæsenet er 275,000 Kr., Forskellen er 105,000 Kr., hvilket altsaa er det Beløb, der vil blive Tale om at komme til at ofre, hvis man gaar til en fuldstændig Ophævelse af Afgiften. Jeg synes nu ikke, det vilde være saa forfærdeligt, om der skulde ofres 105,000 Kr. endnu, navnlig naar man ser hen til, at her er Tale om et virkelig Retfærdighedskrav. Jeg er ogsaa sikker paa, at den danske Skibsfart vilde føle sig meget tilfreds, hvis en Ophævelse fandt